

satte Regler. Jeg fik da en Henvendelse fra to Repræsentanter af den paagældende Kommunalbestyrelse, den ene Repræsentant var radikal og den anden Socialdemokrat — det paagældende radikale Medlem af Kommunalbestyrelsen er for Resten for Tiden Medlem af dette høje Ting —, og de henstillede da paa det indstændigste til mig som Indenrigsminister ikke at gaa med til det, Flertallet af Kommunalbestyrelsen havde indstillet til Ministeren; Radikale og Socialdemokrater kan altsaa vanskelig kaste med Sten paa Venstre, i Anledning af, at Venstre endog, naar det var i Mindretal, er gaaet til Ministeriet for eventuelt at faa dette til at omstøde en kommunal Flertalsbeslutning. Radikale og Socialdemokrater har overfor mig paa det mest indtrængende henstillet, at jeg skulde følge Mindretallet og ikke Flertallet. Det vil let forstaas, at jeg sagde til de paagældende, at efter det hele Syn, jeg har paa Kommunernes Selvstyre, vilde de forstaa, at jeg følte mig forpligtet til at følge Flertallet, selv om der var et eller andet, jeg hellere vilde have anderledes; thi efter Loven har Kommunalbestyrelserne baade Ret og Pligt til at indstille, og naar det er et Flertal, der indstiller, maa jeg følge Flertallet. Men Socialdemokrater og Radikale har vel den Opfattelse, at naar Flertallet dannes af Radikale og Socialdemokrater, skal Ministeriet følge dem, men hvis Flertallet er til den anden Side, skal Ministeriet følge Mindretallet (Modsigelse). Ja, det har de altsaa en Gang indstændigt indstillet til mig, og det skal de ikke slippe bort fra.

Jeg vil, som sagt, hævde, at man ikke med Rette kan bebrejde Venstre noget med Hensyn til den Maade, hvorpaa § 2 om Dyrtidsforanstaltningerne er gennemført. Det ærede Medlem, der i Aftes var saa elskværdig overfor mig at oplæse en Del af, hvad jeg havde sagt ved Dyrtidslovens Behandling i Tinget — om det var ved første eller eneste Behandling, er det samme, jeg staar selvfølgelig ved det —, giver mig Anledning til at gøre opmærksom paa, at al den Tale om, at Venstre skulde have foretaget noget, der havde forringet Dyrtidsloven og navnlig dens § 2, hviler paa en fuldstændig Misforstaaelse. Dyrtidslovens § 2 er vedtaget, som den højtærede Indenrigsminister foreslog den, og

Bestemmelsen i Dyrtidslovens § 6 — den Bestemmelse, der siger, hvor meget der skal udredes af Staten, og hvor meget af Kommunerne, altsaa at Staten kun tager en Trediedel af de Udgifter, Kommunerne har haft i Henhold til Dyrtidslovens § 2 — er ogsaa vedtaget ordlydende saaledes, som den højtærede Indenrigsminister foreslog den. Jeg erkender, at der var et Tidspunkt, hvor denne Bestemmelse havde en anden Affattelse, og jeg tør tillægge mig selv nogen Del af Æren for, at den fik denne anden Affattelse, men denne Form blev ikke gennemført i Landstinget. Ministeren sagde da for Resten, at den Form, den paagældende Bestemmelse nu havde faaet i Landstinget, og som var ordlydende med hans, ansaa han for bedre end den, der var gennemført i Folketinget. Sagen kom til eneste Behandling herude alene af den Grund, at man førte en af Bestemmelserne i § 6, andet Stykke, tilbage til Ministerens Affattelse. Ministerens Forslag lød paa, at af Kommunernes Udgifter ifølge denne Lovs §§ 1 og 2 vilde derefter henholdsvis to Trediedele og en Trediedel blive Kommunerne godtgjort af Statskassen. Dette Punktum var af Folketinget blevet forandret saaledes, at det klart fremgik af Ordlyden, at ogsaa af alle de Foranstaltninger efter § 2, som kom de mindre bemidlede til gode, skulde Staten tage de to Trediedele af Udgifterne, saa det er et tydeligt Vidnesbyrd om, at Venstre har villet stille Kommunerne saa gunstigt som muligt, naar Talen var om at benytte § 2.

Landstinget lavede, som sagt, Paragraffen om, men saa sagde Ordføreren og Ministeren baade i Landstinget og herude, at Paragraffen alligevel skulde forstaaes saaledes, som Folketinget havde sagt det, og saa fik man det fortolket saaledes, at Ministeren har været fuldstændig berettiget til at sige, at skønt der staar, at Udgifterne efter § 2 kun skal afholdes af Statskassen med en Trediedel, skal dog den Del af Udgiften, som er medgaaet til de mindre bemidlede, afholdes med to Trediedele. Det har vort Parti Æren af. Det var Venstre, der fik det fastslaaet, at saaledes skulde Paragraffen forstaaes, og saa gør det mindre til Sagen, at Ordlyden ikke just dækker over denne Mening. Jeg nævner dette som et Vidnesbyrd om, at